

Snem kostnický.

HISTORICKÝ ROMÁN.
PŘEDHOVY
KAPITOLA VIII.
Příchod.

"Nebudu to takto vědět trva-
ti," pravil Přemysl, "ne-li lékař
může poště obhlédnouti tělo i
omlouvá, nastanou i pro nás dvo-
řá radost, i nám nastane koneč-
ně jako a snadno bude nás za-
hrávati blahoděrnými svými pa-
peži! Co tomu říkáte, sbožňo-
vaná Beatrice? Netouží srdce va-
še po době té? Nežádá se vám, le-
žeba nále tak říci a tak vše-
cek musí přece konečně se stát
světlem?"

"Když se takto vědět trva-
ti," pravil Přemysl, "ne-li lékař
může poště obhlédnouti tělo i
omlouvá, nastanou i pro nás dvo-
řá radost, i nám nastane koneč-
ně jako a snadno bude nás za-
hrávati blahoděrnými svými pa-
peži! Co tomu říkáte, sbožňo-
vaná Beatrice? Netouží srdce va-
še po době té? Nežádá se vám, le-
žeba nále tak říci a tak vše-
cek musí přece konečně se stát
světlem?"

"Můj Bože!" zvolala Beatrice
zbledlá, "co to pravíte?"

"Co byste mohla milovati oče-
níka a syna kacířova?"

"A proč bych nemohla?"

"Chtěla byste spojití osud svůj
s osudem muže, jenž všera ještě
byv dědicem vanečného hechtického
rodiny české, sira snad n' bude
za paunce vyhlášen?"

Beatrice jasně nanejšť rozší-
lena vzala.

"Velmi málo mne znáte, Pre-
mysle," počala dívka. "Poslou-
chala jsem velmi pozorně, co jste
mi o církvi vypravoval; nábo-
ženství mně zkusuje tomu věřiti,
a přec srdce a rozum mi praví,
že to pravda. Co mi je ale po
tom? Ubohé dítě jako mně sta-
čí, věřím-li v Ježíše Krista, v jeho
zásluhy a v jeho dílo spasení. Co
se říká Jana Husa, snadno tu
rozhodnouti. Jakkoliv jsem i
učen i chyby jeho, vy máte k ně-
mu nutné povinnosti, jež třeba
přihlíti; nevidím v tom ale nižá-
dné přičiny, abych vás snad opu-
stila, budete-li pronásledován pro
dobré své pteověření. Nikdy
toho neopustím; miluji vás a budu
váš povždy milovati! Pádu s
vámi, kamkoliv osud vás uvrhne,
budu s vámi v té strasti života
na dráze cí a povinnosti!"

Při těchto slovech uchopila
mladá dívka ruku Přemyslova
vše jí stisknouce, on ale přivinul
ji vroucně k prsoum svým.

"Milovaná Beatrice," řekl se-
hnav se k ní, "ty jsi pravý an-
děl!"

Takto trvali chvíli v hlubokém
mlčení, tonouce v nevyřčených
slatech.

Markéta se na ně dívala a bylo
jí skoro líto, že přivedla do styku
tyto horoucí a vášnivě dvě po-
vahy.

"A muž ten se nazývá?"
"Jan Hus!"
Z prsou obou dívek vydral se
po těchto slovech jakýs vřik.
"Kdož pravá?" zaleptaly
takřka smolně.

"Ano, to on!" řekl Přemysl a
trpkým úsměvem.

Když se byly dívky trochu se
svého překvapení zotavily, vy-
pravoval jim Přemysl historii
mistra Jana Husa až do jeho zmi-
nutí, však vypravoval tak živě
a objektivně, že obě dívky hrabou až
trnaly.

"A hleďte, Beatrice," pravil
konečně Přemysl s Husnou, "já-
ká to sarkasticky a lástivě po-
dobnost mezi mnou a tímto kací-
řem přelákám. Jméno Husa není
některým nábo vlastního jmé-
na a Husnou, jako kdybychom
náleželi k jedné a téže rodině.
Narodil se v chýli jednoho a na-
hled přelostá a byl vychován tak-
řka v mém otčevském domě; jest
přítel otce mého a já jsem jeho
chovanec. Připojil jsem se, když
se Hus vydal na cestu do Kostni-
ce, k pápěm, kteří ho doprováze-
li, a myslím, že se podporovali,
jež chýli, a pakli ho nemrtví, je-
pomstí. Nale, přednášá Bea-
trice, uvoji vše, vše. Já stížen
tak neoleká svou pohromou a
nanej před sebou toliko budoucn-
ost pínou vzrání a nebespělí,
přítel jsem se s vámi rozloučiti a
převést pozvánou pásku, ježto
nás k sobě poutala!"

"Můj Bože," zvolala Beatrice
zbledlá, "co to pravíte?"

"Co byste mohla milovati oče-
níka a syna kacířova?"

"A proč bych nemohla?"

"Chtěla byste spojití osud svůj
s osudem muže, jenž všera ještě
byv dědicem vanečného hechtického
rodiny české, sira snad n' bude
za paunce vyhlášen?"

Beatrice jasně nanejšť rozší-
lena vzala.

"Velmi málo mne znáte, Pre-
mysle," počala dívka. "Poslou-
chala jsem velmi pozorně, co jste
mi o církvi vypravoval; nábo-
ženství mně zkusuje tomu věřiti,
a přec srdce a rozum mi praví,
že to pravda. Co mi je ale po
tom? Ubohé dítě jako mně sta-
čí, věřím-li v Ježíše Krista, v jeho
zásluhy a v jeho dílo spasení. Co
se říká Jana Husa, snadno tu
rozhodnouti. Jakkoliv jsem i
učen i chyby jeho, vy máte k ně-
mu nutné povinnosti, jež třeba
přihlíti; nevidím v tom ale nižá-
dné přičiny, abych vás snad opu-
stila, budete-li pronásledován pro
dobré své pteověření. Nikdy
toho neopustím; miluji vás a budu
váš povždy milovati! Pádu s
vámi, kamkoliv osud vás uvrhne,
budu s vámi v té strasti života
na dráze cí a povinnosti!"

Při těchto slovech uchopila
mladá dívka ruku Přemyslova
vše jí stisknouce, on ale přivinul
ji vroucně k prsoum svým.

"Milovaná Beatrice," řekl se-
hnav se k ní, "ty jsi pravý an-
děl!"

Takto trvali chvíli v hlubokém
mlčení, tonouce v nevyřčených
slatech.

Markéta se na ně dívala a bylo
jí skoro líto, že přivedla do styku
tyto horoucí a vášnivě dvě po-
vahy.

KAPITOLA X.
Vjezd císaře Zikmunda do
Kostnice.

Snem kostnický odpočíval. Od
prvního zahájení odjvalo se
pouze jedině sezení, kdež byl
maršálek jmenován, pak notáři,
přiáhi, skutatelé, prokuratoři,
promotři a obhájeví svolení.
Avšak po příchodu kardinála du-
brovnického, vyslance to Řehoře
XII, dále kardinála Petra z
Ailly, vyslanecví anglického a z
části vyslanecví francouzského,
stavila se velká otázka stran
opráv v hlavě a v údech církve
co přičerá před Jana XXIII.

Vedle toho kulo se die výroku
Brancacciova v tajnosti něco pro-
ti papěři; byjst mu předloženy
tři paměti aply a sice jeden od
několika italských kardinálů, je-
ho stoupenců, sepaný úplně v
jeho prospěch, druhý od Petra z
Ailly nad míru výmluvně vyvrá-
cení prvního, a konečně třetí, po-
depasý od Zabarely, kardinála
florenckého a od Brandy di Cas-
tiglione, kardinála chiantanského
a du plaisanceckého.

Poslední paměť list jas sobřá-

len od věštiny svatě koleje byl
velice spůsobit, ačisti na papě-
ře Jana XXIII, velkí dojem.

Episovatelé tuto urážli ve spi-
su svém pravidla života, jimiž by
se měl svádouti, a své povinnos-
ti dlejší papěři řídit, aby nedělal
pohorlení mezi tak letámi, do
Kostnice zastavivším lidstvem se
všech šhíh svatě, to jest; aby te-
val ráno a večer na modlitbách,
neopomíjel svého přibohostá-
ní, aby se objevoval pouze v odě-
va kněžském, mluvil vážně a po-
byhoval se odměně, aby navštívil
obohod v šládech církevních a
hleděl k tomu, by tajnosti jeho
loincio neovikly nikdy do krahů
jeho dřevěných komoráček. Byl
to epu velmi vřehřný.

Bylo velmi vidět, že se chys-
tala v sešních i v jiných sešná-
kách svatě koleje vložebně
vapoura proti papěři Jana XXIII.

Příchod císaře Zikmunda nes-
mohl jinak než jen zhoršiti tento
až povahitv stav. Císařství mě-
lo náležitou příčinu, odměně se
církvi se to, že od Janu papěři
Řehoře IV. a Řehoře VII. zavda-
la se soudně k souka váikam, oco-
pila tili o tolik předních práv a
jak vystřila a podřadila, že ko-
něně dělitie císařství nebýi lufeno,
odim jiným než poněmím len-
níkem svatého stolce římského.

Nebylo pochybnosti, že císař
Zikmund hleděl proraziti soula-
ně odstupení tli papěři, aby
sám byl pánem na sněmu církve-
ním v době uprázněného svatého
stolce a aicpoh z částí amonil
se práv na dosazování míst a na
zasahň papěři náležitě dšchody
jednoho roku z přebnd.

Právě za těchto okolností byl
Jan Hus zatknut a proces jeho
zapolat, aby se hodilo sněmu cír-
kevnímu sousto, totiž aby se mo-
hli všichni ti biskupové, všichni
ti doctři a všichni ti mniši oddat
svému obliběnému zamětnání,
totiž aby mohli rokovati, odu-
zovati a vydati katanám muže,
jež dšvody nemohli ptekonati.

Papěř vlak už byl připraven.
Jakkmile by císař skoušel zakroči-
ti proti nakládání s Husou a
opraje se o daný slib chětl by
doceia Husa součdem jeho odej-
mouti, tu by nastala pro papěři
rozhodná chvíle. Vída, že Zik-
mund poručuje svobodu sněmu
církvevního a nabližeje, že sbor
ten není více pánem svým, opu-
stil by papěř Kostnici, rozpuštil
by snem církvevní a vydal by z
létky, do níž se dal tak neobeste-
le vákat.

Mesitím ale nevolžil Jan z
Chlumu ruce do klínu. Jakkmile
byl Hus zatknut, spravil hned o
tom císaři, který nemalo nad tím
byl rozhorlen. I zasah okamži-
tě rozkaz svému tehánu hraběti
celskému, jenž právě přibyl do
Kostnice, aby žádal ve jmenu říše
za vydání Jana Husa, a v přípa-
du, že by toho nedošlo, aby ná-
sílím dal vypáčiti dveře Husova
vězení a jej na svobodu propustil.

Téhož dne, kdy byl hrabě cel-
ský papěři oznámil vůli a rozkaz
císaře Zikmunda, zmizel Jan Hus
z Kostnice. Uzavřel ho v klá-
šterě Dominikánův, jenž byl ja-
kouzi prvnístátkou na severový-
chodní straně města, na ostrůvku
ženevském, a neměl jiného vý-
choda, než jednu z oněch sítěných
věží se štítom, jimiž byly zde
kostnické se strany chráněny. Zde
ho tedy uzavřeli v malém
smrdutém žaláři, připoutali ho
řetězem k trámu, dali mu pouze
vodu a chlebě za potravu a nepo-
skytli mu ničeho, co by ho chrá-
nilo před zimou. I není se tedy
co diviti, že nešťastný reformátor
upadl do těžké nemoci.

Jeho inkvizitoři žili věrosoudci,
jenž bylo devatenáct, a sice: 7
kardinálův, pět převorů, tři ge-
nerátové řádů, několik doctřů,
pak Štěpán Paleš a obratný Di-
dacus, který ho v den jeho zat-
knutí zručně vzal na skoušenou,
nenastáje naň dorážel. Tato du-
ševní muka, ježto tělesně bolesti
takřka ještě převyšovala, uvrhla
ho krátkém čase Jana Husa na
smrtné lože.

Při této zprávě zůstal papěř
jako bez sebe.

"A, u všech všudy!" zvolal
rozlelen; "oni mně ho zabili ti
bibli, ti falpasové! A jestliže se
mne, šim se bude můj církevní
snem zaměstoávat?—Giacomio!"
pravil, obrátiv se k jednomu ze
svých přítelů, "rychle skoč
pro mé dva lékaře a pospěš a ni-
mi do kláštera těch prokletých

Dominikánů! Běh je astral! Žá-
dej, by tě dovedli k Janu Husovi
s dat ho oděnat do nemocnice
klášterní. Nechť má vřaví va-
kerou pět, kterou jeho stav vy-
ládaje, a moji lékař! nechť se o
něho stídnají, aby nebýi nikdy o
smoť, nikdy bez pomoci!"

Konečně přibyla do Kostnice
správa o příchodu císaře Zikmun-
da, který za tento příchod posil
papěři list z Ulmu, v němž ho
ládal, by šel v slavnostním or-
nátě mši přišofní a zaldil vše
tak, by mohl císař o jedné hodi-
ně s císař při vstupu do hlavního
chrámu ještě svpřati co diakon
vánoční evangelium.

"Zcela se spěšob Karlomanz!"
mumlal papěř, křto zamemý.
"Tento hojak chce ukázat dá-
mám kostnickým, že omi latio-
sky a šim má pěkný hlas."

Ubytovaní Čechové a vědvy
řidy štěli se velice příchodu
Zikmunda, neboť nepochybo-
vali ani dost málo, že bude co ne-
vidě Jan Hus se žaláři na svob-
odu propuštěn. Jan z Chlumu
odvážil se i docela na to, že dal
přihiti na dvoře všech chrámů
kostnických rozhodnou stílnost
proti libovolnému zatknutí a u
všech bývajícího rektora univer-
sity pražské. Špis ten byl se-
psán v jazyku latinském a ně-
meckém a dat. ván. dne 24.
prosince 1414.

Taký byl stav nálosti, když
právě císař dorazil do Kostnice.
Nikdy snad ještě neposoval tak-
ový rach mezi obyvatelstvem
kostnickým, jako v tuto dobu.
Vysoké tarasy biskupského pa-
láce, vlechna tři jezera, bodan-
ské, alberlingké a dolní, všechny
jahorky a údolí, které je oddělu-
jí, vačeré lesy, lučiny a hory,
které je severně od města obklo-
pují, vačeré řady stráni, ježto
lemují levý břeh Rýnu, vačeré
teno rozsáhlý obzor byl od šestí
hodin a večera ohni osálen.

Byl to starobylý svyk v této
krajině. Pohanství udrželo se
zde tak dlouho, že ještě v polovi-
ci patnáctého století misionáři
zavítavše do Bregence našli sice
modloslužbu v plném květu a
spatřili zde chrámy, otáče star-
ších bohů a jejich modly úplně
neporušené. Jak pravím, byl to
starobylý svyk, o štědrý večer
zapalovat na venkové smolnice;
neboť jako za doby pohanství
slavili zde ještě slaneovrat. Vlak
tato slavnost večerní nebýla jedi-
ně přilínou, že se lid tak homžil
a tlačil po všech cestách, ježto
vedly k předměstí petrovskému;
neboť každý chětl viděti vjezd
císaře, který měl se svou družinou
tímto předměstím do Kostnice
zavítati.

V tu dobu vzrostlo množství
lidstva v Kostnici z 100.000 na
300.000 osob, ježto se tlačily, str-
kaly a rvaly, aby viděly ta roz-
manitá divadla, která se lido při-
pravovala; slovem v uchech šlo
takotka o život. Od několika
dní už byla široká cesta, která
od severu k jihu spojovala před-
městí petrovské a předměstím
kreuzlingským, ozdobena zele-
nými stromy a větvím, a v jisté
vzdálenosti postaveny byly u
kláštera jeptiček sv. Petra blize
sv. Jana a na náměstí hlavního
chrámu slovohránské se znaky ci-
sařskými a královskými a jmeno-
vané znaky Jeho Veličenstva. Od
milého jitra byla páda pěkně pí-
kem posypána. As k deváté ho-
dině osvětleny byly náhle veške-
ré méně i více klivolaké ulice
kostnické.

Bylo jasno, sucho, při tom ura-
zivo a na nobi plno hvězd. I v
nejškromnější domácnosti přípa-
rovala se jakási malá slavnost
rodinná. Po večer—neboť ten-
to den byl právě velký den post-
ní—zamětnávali se lidé častěním
svých světnic, pikládáním do
krbu, připravovaním lože pro
jesulátko, prostrááním na stěi a
upravováním vánočního strom-
ku.

Jaké za dob Saturnových slav-
nosti ozdoboval se i nyní stro-
mek aměými květinami, rozma-
rinkou, medovcem, cukrovinkami,
láborý, svíčkami a jinými
treškami.

As k desáté hodině počalo od-
dělovat pikáři vykládati ulice, ji-
nili se měl císař ubírat, a posta-
vili se do dvou řad. Lid vrhl se
kříže do uliček prostranních a v
krátké době objevil se na stře-
chách domů, na věžích a na gale-

riích chrámů, tvoře sice nekoneč-
ně štěhlá hlav pohybných.

Konečně počal velký svan
hlavního chrámu dvanáti a svany
na ostatních věžích odpovídaly
mu ječan po druhém. Řešení to
svakové rozléhali se daleko širo-
ko okolobávajíc obecenstvo v
toutežné očekávání.

Řešení na všechny rozostavené
osámila konečně příchod druž-
ny císařovy na pravém břehu Rý-
nu a vřilo valhansanských.

Bylo možno pozorovati příchod
družiny císařovy dia světa, který
vydávala řada pochodů družin
nesoucíh a jenž se protáhl mlha-
vím okolem jezerem.

Právě v ten čas procházel se
moř na náměstí před hlavním
chrámem, ježto byli pikáři vyklá-
seli. Byli to Přemysl, očeia Jan
v nejkrasostejším obleku, neboť
nad íatem měl ještě lehokně ho-
něni, šat to ošava, v němž se
dávali ještě před dvěma sty lety
malovati maršálové francouzští a
nevyřilí hodnostáři kononci od
Rigalia, pakli byli v slavnos-
tním obleku.

Mladý pán z Husnou bespo-
chyby šakal na vnořej okamžik,
kdy mu bude možno oděbrati se
na místo jemu v hlavním chrámu
úsvět. Nemaže právě ne lepší-
ho na práci pozoroval jistou dá-
mu, která jako on se procházela
samo tamo, však chod osoby té
byl tak nápadný, že podobný Pře-
mysl snad ještě nikdy neviděl.
Neznámá ml na hlavě pokrývka
s širokými vyhrnutými křídly,
které při chůzi kolem jeho hlavy
poleitávajíc rozléhly fantastické
sáhyy a roby trofily. Páči s
kápi rozatřihnutými šasy, kte-
řé byl ozdoběny, napřam, vý-
ložky a resparky opatřeny, plou-
žil se kolem nobos. Na nobou
měl ocelové brnění a na hlavě
přitrosit peři, která při vánku vlá-
le samo tamo jako smuteční vr-
ba; po boku houpal se mu tak
nazvaný koenigsmarský kord, o
něl se neznámý tak opíral, že
pochva při každém kroku byla
jen na prasknutí, brošle pteraiti
ruku neb nobu komkoliv, kdož
byl právě v ten okamžik šel ko-
lem něho.

Tento vyzoubkovaný oblek byl
ostatně velmi zachovalý, bohatý
a muž, jenž ho měl na sobě, pohy-
boval se dosti elegantně a vybra-
ně. Zvědavost Přemyslova byla
tím živější a napnutější, an varšat,
chod a vše, jemu známým přichá-
zelo. A v skutku sota, že se byl
Přemysl k němu přiblížil, otočil
se nesamý a lehce k němu při-
skočil podával mu ruku.

"Pozdrav Běh!" pravil k na-
šemu milému husitovi.

"Ah to jste vy, milý Latour-
Montbrun?" zvolal Přemysl.
"Ale jak to vypadáte, jaký je to
oblek a který národ se takto
strojí?"

"Jest to oděv francouzský a
věru nádherná, která neovděčí prá-
vě o dobrém vkusu, to se přizná-
vám; ale této noci musím dopro-
voditi na má papěžovo několik
roztomilých dílců, které chějí
zapuditi celý svět svým podivu-
hodným výstrojem, a proto zvolil
jsem i já podobný oblek tak ná-
padný a nevědomí, abych se od
nich nešlál. Tento vyzoubkova-
ný oblek, který při chůzi kolem
mne poletuje, dodává mi cosi ša-
helského; podobám se "divoké-
mu lovei" ze starobylé ballady
německé."

"A kde jsou vaše díbice?"

"Právě půjdu pro ně do je-
chů pěkta pěného hečbávi, zlata
a kraje. Počkejte zde trochu na
mne, uvidíte je, můj drahošku;
budou dvě neb tři, ba třeba štyry
neb pět. Bois-Frayssinet, který
měl šlileti se mnou rozkoše této
galantní dvorní služby, stal se mi,
jak se zdá, nevěrem. Zajistě jest
to sbor nejroztomilějších šalet-
nie v celé Kostnici; nechtěl by-
stod býti tak láskav a vřiti si ně,
kterou z nich na starost?"

"Díky, díky! Mohl bych se ná-
hodou setkati s panem Janem z
Chlumu a ten by měl se mne pě-
knou radost, vida mne v kruhu
těch dílců. Jon přece avajte,
oblíbený ačeh Jana Husa!" do-
žil s trpkým úsměvem.

"Vidyt mám ještě jinou skape-
ninu ženských, které mám po od-
chodu dvorní družiny doprovodit
až za most kostnický. Hleďte
tamto v levo, pozorujete tam šá-
ně, které se nacházejí až v scho-
dš kolegiálního chrámu svatého
Štěpána?"

"Ano vidim, a se stmi nachájet
se bespochyby cirkolik adřilá?"

"Které nomen vidíte má díbice-
ni?" dožil Latour z Montbru-
nu; "jakkoliv se nedělová a dí-
bice tak valně od sebe oděni,
jak se snad domýšlíte. Konečně
šrot těchto fantastických byto-
sti, jež shofhájeme, opřítě taj-
nostmi jako každé náboženství.
Bylo by mně vřiva velmi milá,
druhý Přemysle, kdybych našel
přítelce, jenž by jenom na ho-
dina mohi svřiti opančené díbice,
které mno očekávají."

Přemysl se samotá a ložný
ruměnce přitokil jeho očiho.

"Ač oběráte se spíže, lo se
obiovi v chrámě na některé tri-
buně mladistvý chýle, jež vidá-
te obylejš se oblohuý některého
hechtického císaře?"

"Ab, Montbrun, jak vám má-
že co podobného napadnouti?"

"Nebudu dále nalháat na vás;
převetmeli šovák na se dvorní
šloub, musí ji v šatě mti.
Zdvojnásobim se, nedostavili se
Bois-Frayssinet a sniž bych sa-
nedni pekli, dostojim takšvým
povinnostem k nobi. Ale slyšte,
jaké to hink od Petrova! Zvony
počínají dvanáti a zdá se mi, jako
kdyby zasnívaly a nitru chrámu
první verše úvodu k vánoční mši.
Musím popláti pro své krásné
dámy, které budou bespochyby
velmi svádavé na slavnost této
noci."—A vřer nastal velký ruch
mezi lidem, kořatem a vřikem na
pokrají mostu kostnického. La-
byrintem rozličných náměstí a
křivolakých uliček ozdobených
větvím, lampýny, pestrými tra-
sparenty, praporečky a chvoji,
bylo pozorováu a dále kmit po-
chodní a záti zlata, i nacha.

Neptobledná družina císařova
počala se seřadovati u dvou klá-
šterů ženských a sice u kláštera
sv. Petra a u kláštera zoffinské-
ho, které se nacházely právě u
vchodu do Kostnice. Blíže pří-
noci objevil se Zikmund v šle,
koni pod klenutím velké věže,
jež štěžila most se strany města.

Veskeři členové konsultátu a
senátu přivítavše ho odevzdali
mu die starodávného způsobu
klíče od císařského města na pod-
kladu červeném a pak ho uvedli
sešafarodou paní Barbórou cel-
skou; s knížaty a kněžkami do
kláštera panon zoffinských, kdež
mu na počest víno podáváno by-
lo.

Když byl císař vyprázdnil po-
daný jemu korbel, podali vřno též
císařové, deři její, hraběti cel-
skému, synu jeho a pak přítom-
ným knižatům volencům. Po
tomto obřadu rozestřela se opona
a tu se objevil Bachus na sude
v společnosti milých šilendů, kteří
tlučie na zvonečky hráli nřpěv
odpovědi při pozdravování jsouce
doprovázeni sborem mladých dí-
vek, ježto zpívaly: "Benedictus,
qui venit in nomine Domini."
(Žehnán budí, jenž přicházi ve
jmenu Páně.) Bachus, šilencové
a hravé zvonečky byly velice ob-
divovány. Bylo to dílo Karla z
Eberladu, strojnického mistra z
Norimberku.

Po tomto výjevu počal volat
hlavně, načel Jindřich z Ulmu
obdržel bohatou zbroj a oseda-
ného, pokrývkou zcela zdobené-
ho komoně do bitvy.

Přemysl zřstav o samotě na
místě před hlavním chrámem,
přiblížoval se pozvolna k snám,
ježto mu byl markýs raznábil a v
nichž die jeho výroku seděly ony
počestné dámy, jimž byl šibil, že
je doprovodí až za most kostni-
cký. Šáně, k nimž zapřálen byl
kš, podobaly se velmi vykroje
ně lodí a za saněmi na vyvýše-
ném prkně stál muž, jenž odtar-
tud saně řídil. Podobné povozy
byly obylejš velmi elegantní,
jsouce z vanečného dříví vyřezá-
ny a často i pozlaceny. Zaskle-
ný kotec a šilony z bobatě lát-
ky zamesovaly přístup dřeně si
mě a mrasa.

KAPITOLA XI.
Pokračování předcházejícího.

"Já nemohu nim býti, Montbru-
nu," omlouval se Přemysl, "jak-
koliv bych vám milerád posloužil
a se vám zvděčil."

"Drahošku!" odvčtil markýs
pohlédna skoumajíc srako na
Přemysla; "oběráte se opravdu
toto, aby vás Jan z Chlumu ne-
spatřil?"

Přemysl se samotá a ložný
ruměnce přitokil jeho očiho.

"Ač oběráte se spíže, lo se
obiovi v chrámě na některé tri-
buně mladistvý chýle, jež vidá-
te obylejš se oblohuý některého
hechtického císaře?"

"Ab, Montbrun, jak vám má-
že co podobného napadnouti?"

"Nebudu dále nalháat na vás;
převetmeli šovák na se dvorní
šloub, musí ji v šatě mti.
Zdvojnásobim se, nedostavili se
Bois-Frayssinet a sniž bych sa-
nedni pekli, dostojim takšvým
povinnostem k nobi. Ale slyšte,
jaké to hink od Petrova! Zvony
počínají dvanáti a zdá se mi, jako
kdyby zasnívaly a nitru chrámu
první verše úvodu k vánoční mši.
Musím popláti pro své krásné
dámy, které budou bespochyby
velmi svádavé na slavnost této
noci."—A vřer nastal velký ruch
mezi lidem, kořatem a vřikem na
pokrají mostu kostnického. La-
byrintem rozličných náměstí a
křivolakých uliček ozdobených
větvím, lampýny, pestrými tra-
sparenty, praporečky a chvoji,
bylo pozorováu a dále kmit po-
chodní a záti zlata, i nacha.

Neptobledná družina císařova
počala se seřadovati u dvou klá-
šterů ženských a sice u kláštera
sv. Petra a u kláštera zoffinské-
ho, které se nacházely právě u
vchodu do